

četná jiná neuveřejněná rozhodnutí). V souzeném případě přezkoumal odvolací soud pečlivě napadené hodnocení důkazů prvního soudu, jak se jevílo podle procesních spisů, odůvodnil, proč nemá pochybnosti o správnosti onoho hodnocení, a převzal skutková zjištění prvního soudu, a nebylo proto třeba, aby důkazy provedené v první stolici opakoval nebo doplňoval, a dovolací soud je tím vázán.

Čís. 15562.

Ručení kontrolujícího šéflékaře nemocenské pojišťovny vůči pojištěnci.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1936, Rv I 2640/34.)

Žalobce se domáhá na žalovaném kontrolujícím lékaři okresní nemocenské pojišťovny náhrady škody tvrdě, že ho žalovaný uznal práce schopným, což mělo v zápětí, že žalobci nebyly již placeny nemocenské příspěvky a že nebyl již lékařsky ošetřován, a dále, že žalovaný tak učinil bez prohlídky žalobce, následkem čehož prý žalobce mající emphysem a srdeční chorobu, byv uznán práce schopným, nemohl se šetřiti, a teprve tím se stalo, že chorobný jeho stav se stal trvalým. **N i ž š í s o u d y** zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný jednal se žalobcem jen jako šéflékař okresní nemocenské pojišťovny. Tato používala jeho služeb, aby zjistila podmínky nároků příslušejících pojištěncům vůči ní podle § 95-I zák. čís. 221/24 Sb. z. a n., používala ho tedy při plnění svých povinností jako pomocníka. Jestliže by v této funkci porušil nějak své povinnosti, ručil by za to jen pojišťovně, nikoli však přímo žalobci, s nímž nebyl v žádném právním poměru a s nímž jednal jen jako pomocník pojišťovny, proti které uplatňoval žalobce nárok na dávky nemocenského pojištění. Přímo by ručil žalobci jen tehdy, kdyby se byl proti němu dopustil nedovoleného činu, t. j. jednání nebo opominutí, které se přičítá objektivnímu právu nebo speciální normě. Takovým činem není o sobě ani podání posudku, třebaš nesprávného, nemocenské pojišťovně, který měl býti podkladem pro její rozhodnutí o nároku žalobcově na nemocenské, ani doporučení, aby se žalobce podrobil operaci, neboť ani tu nejednal žalovaný se žalobcem přímo, podáváje onen posudek jako předpoklad § 1300 obč. zák., nýbrž stále jako šéflékař nemocenské pojišťovny vůči této. Že žalovaný nařídil provedení operace, nebylo dříve tvrzeno, jest tedy nepřípustnou novotou (§ 504, odst. 2 c. ř. s.). Dříve bylo předneseno, že žalovaný

naléhavě doporučil operaci, ale i tu nejde o vědomě nesprávnou diagnosu nebo posudek (§ 1295, odst. 2 obč. zák.). O ustanovení § 1300 obč. zák. se nemůže žalobce opřít, poněvadž žalovaný vůbec s ním nejednal jako ošetřující lékař, nedal mu radu za odměnu. Nebylo pak ani tvrzeno, že vědomě dal radu škodlivou. Jestliže bylo rozhodnutí okresní nemocenské pojišťovny nesprávné následkem postupu žalovaného, poskytoval mu zákon čís. 221/24 Sb. z. a n. prostředky k obraně.

Čís. 15563.

Rozhodnutí pojišťovny o přístupu k Svazu pojišťoven podléhá schválení zemského úřadu politického; předpisy čís. nař. čís. 238/14 a 239/14 ř. z. nebyly v tomto směru derogovány předpisem § 6 čís. nař. čís. 6/17 ř. z.

Schválení zemského politického úřadu, týkající se přístupu pojišťovny k Svazu pojišťoven, případně rozhodnutí ministra soc. péče podle posl. odst. čl. XIX. zák. čís. 268/19 Sb. z. a n. nemůže býti nahrazeno ani jiným aktem příslušného nebo i nadřízeného úřadu, v němž by bylo lze spatřovati schválení (příkázání) mlčky, ani skutečným výkonem práv a povinností vyplývajících z členství Svazu pojišťoven.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1936, Rv I 2641/34.)

Správní komise žalující okresní nemocenské pojišťovny oznámila žalované Jednotě nemocenských pojišťovacích ústavů, že vypovídá členství a vystupuje ze svazu. Na to žalovala žalovaná žalobkyní u rozhodčího soudu Jednoty pojišťovacích ústavů na zjištění neplatnosti této výpovědi svazového poměru a na zaplacení příspěvků za léta 1925 až 1927. Rozhodčí soud vyhověl žalobě výrokem, o jehož neplatnost jest nyní žalováno proto, že nebylo žádné rozhodčí smlouvy po případě že rozhodčí smlouva byla neplatná, že rozhodčí soud překročil hranice svého úkolu a že rozhodčí výrok jest v rozporu s předpisy donucovacího práva. V prvním směru uvedla žalující, že individuální rozhodčí smlouva nebyla mezi stranami uzavřena. Rozhodčí soud byl svolán žalovanou podle § 25 jejích stanov. Tyto stanovy se vztahují jen na členy žalované, žalující však nikdy nebyla členkou žalované, poněvadž její usnesení ze dne 23. května 1917 o tom, že přistoupí k svazu, nebylo učiněno předepsanou dvoutřetinovou většinou a nedostalo se mu také potřebného schválení zemského úřadu politického jako úřadu dohlédacího, jež nemohlo býti nahrazeno konkludentními činy, obzvlášť ne tím, že žalující byla vedena ve statistikách v ministerstvu sociální péče. Prvý soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Prvý soud správně dovodil, že rozhodnutí o přístupu k žalovanému svazu, které by podle § 4 stanov žalované příslušelo valné hromadě žalující pojišťovny, připadlo podle § 1 čís. nař. ze dne 6. září 1914